

Приноси

Един от най-основните приноси на разработки на Багашева е извеждането на специфичен вид метонимия, специализиран за целите на словообразуването. Този вид метонимия Багашева дефинира като формална когнитивна операция в рамките на ономазиологичен подход към словообразуването. Въпреки че, самото понятие формална когнитивна операция е въведено и изначално дефинирано от Руиз де Мендоза (2011), то не е било прилагано към метонимията преди това. Самият Руиз де Мендоза (2011) определя метонимията като съдържателна когнитивна операция (Руиз де Мендоза 2011: 3). Според неговото разбиране, формалните когнитивни операции са от надреден вид и контролират по-ниско разрядните съдържателни когнитивни операции от типа на метонимията (и метафората, иронията, оксиморона и др. подобни). Формалните когнитивни операции се дефинират като логическа необходимост за функционирането на съдържателните когнитивни операции които „се използват за изводимост на умозаклучения на базата на подсказки, предоставени от езикови изрази или от контекста, в които са създадени тези изрази“ (Ruiz de Mendoza: 104). За автора метонимията е „процес, създаващ концептуална структура“ (ibid.), който се поразделя на процеси на редуция в рамките на домейна или процеси на разширяване на домейна. Основополагащата дефиниция на когнитивна операция е както следва: „всеки ментален механизъм, чиято цел е да допринесе за процесите на изводимост, необходими за получаването на пълна семантична репрезентация от езиков израз или каквото и да било символно средство“ (ibid.). На този фон, Руиз де Мендоза разграничава четири „основни формални операции: (1) закотвяне и подсказка (2) избор, (3) интегриране и (4) абстрахиране“ (Ruiz de Mendoza 2011: 105). В разсъжденията си авторът определя метонимията като основна съдържателна операция, чиято водеща функция е насочване на изводимостта посредством разширяване или редуциране на домейни. На базата на анализ на сложни глаголи (композитуми), предимно в английския език, Багашева показва, че метонимията принадлежи към формалните когнитивни операции, а не към съдържателните такива. Твърдението си Багашева подкрепя като показва как всичките четири формални когнитивни операции, които Руиз де Мендоза дефинира, са етапи в прилагането на метонимичната обработка на съдържание за целите на езиковото му кодиране. Чрез анализите си на езикови данни Багашева доказва, че метонимията е формална когнитивна операция от надреден тип, а не съдържателно концептуален механизъм (каквото е всъщност традиционната лексикална/рефернциална метонимия). По този начин, тя твърди, че операционализира твърденията на Рймънд Гибс за метонимична обработка на езика.

Багашева изказва хипотезата, че парадигматичност и аналогия също функцират като метакгнитивни скриптове, които говорещите прилагат, за да могат да извличат и прилагат разнообразни модели в езика, тоест и те са придобит метакогнитивен вид знания (придобити без осъзната рефлексия, тоест интуитивно или автоматично), които се използват за прилагането на модели за създаване на нови единици или за създаването на нови модели. Чрез прилагането на апарата на когнитивната лингвистика, на новите развития в когнитивните науки и аналитичните модели на конструкционистката лингвистика/морфология, Багашева показва, че опортюнистичното езиково поведение на говорещите може да се моделира аналитично (поне на настоящия етап на развитие на науките за езика) с помощта на трите метакогнитивни операции: метонимия; аналогия и парадигматичност, като аналогията играе основна роля за един от типовете словообразователни парадигми. Тя доказва, че понятието деривационна парадигма трябва да се замени с понятието словообразователна парадигма, тъй като парадигматичността е приложима и към композицията като словообразователен процес

и към композитумите като съставни думи. Според нея в словообразуването, парадигма трябва да се тълкува като мрежа от съдържателни конструкции (лексеми), които са свързани посредством семантични, морфотактични и неспецифично аналогични модели. Всеки от този вид връзки конституира различни видове парадигми: а) парадигми, базирани на значение (т.е. различни профилирания на подлежаща концептуална рамка, ограничена от онтологичните категории); б) парадигми, базирани на неспецифични аналогии (където един пример служи за модел за имитация) и в) парадигми, основани на идентичността на единия елемент (обикновено на семантичната опора).

Тези идеи водят Багашева до унифициран модел за класификация на сложните думи (композитуми), на базата на един параметър: проявлението на метонимията като формално когнитивна операция в конфигуриране на значението на сложната дума и дали това е последвано от съдържателно когнитивни операция на лексикална метонимия и концептуална метафора. Този класификационен параметър се операционализира за целите на словообразователния анализ посредством понятието за семантична ендо и екзоцентричност. Багашева показва, че такъв подход е по-близо до това, което се случва в съзнанието на говорещите от множество теоретични модели. Аргументацията на Багашева е в пълно съзвучие с разбирането на/за езика като „многомерно динамично пространство на случайности, населено от многомерни конкуриращи се семиотични потенциалности, породени от взаимодействията на множеството актове на езикова употреба от страна на говорещите, както и от когнитивните и социални процеси, подвластни на множество сили“ (Schmid 2020: 348), където “структурата на системата е картирана от четири измерения на колективни динамични на поведение и на индивидуални модели на асоцииране: символизация (при/е/даване на значение); опозитивност (парадигматичност), линейност (синтагматизация) и лингвистичен, ситуационен и социален контекст (социализация)” (Schmid 2020: 347).

В този контекст, Багашева анализира редупликативни композитуми, субординативни, модифициращи сложни съществителни и фразовите сложни съществителни в българския език. Тя изследва историята на възникване на субординативните, модифициращи сложни съществителни и фразовите сложни съществителни в българския език и изказва хипотезата, че и двата вида сложни съществителни са продукт на конструкционализация вследствие на лексикално заемане, което е довело до заемане на модел, който на местна почва е нараснал хоризонтално (нови думи) и вертикално (установяването на абстрактен модел). Твърди, че фразовите сложни съществителни са вторични и времево и каузално, тоест възможни единствено след установяването на абстрактния модел.

Багашева представя контрастивен анализ на словообразователни явления в българския и английския, като поддържа подход на дисоциативност между композицията като процес и композитумите като клас лексикални и морфологични обекти.

Прилагането на апарата на когнитивната лингвистика позволява на Багашева да анализира езикови формули в българския и английския език, основани на две фундаментални образни схеми – човешкото тяло и схемата на физическо действие (като втората е проектиране на присъщите предпоставки на първата за взаимодействие с околния свят). Формулите съдържат лексемата ръка или лексемата уста и меронимите ѝ. Анализът води до извода, че културните концептуализации, управляващи езиковото кодиране в българския и в английския, концептуализират езиковата комуникация различно.

От 2006 г. до момента Багашева поставя в центъра на изследователския си интерес сложните глаголи в английския език и ги анализира от множество перспективи,

включително от гледна точка на влиянието на ергативно-абсолютивния криптотип и възможните Уорфианкси ефекти.

Contributions

One of the basic contributions of Bagasheva's works is the emancipation of a special, dedicated type of metonymy as a cognitive operation in word formation viewed onomasiologically as a formal cognitive operation. Even though the concept of formal cognitive operation was developed by Ruiz de Mendoza Ibanez in 2011, it was not applied to metonymy. The scholar expressly states that metonymy is a content cognitive operation (2011: 103). He defines formal cognitive operations as high order cognitive operations that control lower-level cognitive operations such as metonymy. The former are characterized as necessary for the operation of the lower content ones, which are "used to make inferences on the basis of cues provided by the linguistic expression or the context in which it is produced" (Ruiz de Mendoza: 104). The author recognizes metonymy as a "conceptual structure creation process" (ibid.), which is bifurcated into domain expansion and domain reduction. The overall definition of a central cognitive operation runs as follows, "any mental mechanism whose purpose is to contribute to the inferential processes that are necessary to derive a full semantic representation out of a linguistic expression or any other symbolic device" (ibid.). Against this background, Ruiz de Mendoza recognizes four "basic formal operations: (1) cueing, (2) selection, (3) integration, and (4) abstraction" (Ruiz de Mendoza 2011: 105). He further elaborates that metonymy a basic inference guiding content cognitive operation is restricted to inferencing via domain expansion or domain reduction. Bagasheva, on the basis of the analysis of compound verbs, illustrates that metonymy is a formal cognitive operation, displaying all four types of formal cognitive operations recognized by Mendoza as steps or phases in the process of metonymy-controlled meaning construction processes. In other words, for Bagasheva metonymy is not content-based inferencing mechanism, but a content-sensitive higher-order cognitive operation, in keeping with Gibbs' postulate of metonymic processing of language.

Bagasheva further recognizes paradigmaticity and analogy as metacognitive scripts that users of language apply in order to abstract patterns in language stretches and applies these same operations of meta-knowledge (intuitively or automatically, i.e. without conscious reflection) for the construction of novel products of existing patterns or novel patterns. By the systematic application of the findings and refinements in cognitive linguistics research and the analytical apparatus of constructionist grammar/morphology, Bagasheva demonstrates that the opportunistic linguistic behavior of language users can be modelled (at the present stage of the development of the language sciences) via three basic metacognitive operations: metonymy (explained above); analogy and paradigmaticity, where the second one (analogy) plays a major role in procuring one type of word formation paradigm. Bagasheva proves that the concept of word formation paradigm should be adopted instead of the much narrower derivational paradigm, since the principles of paradigmaticity applies without qualifications to compounding and compounds. She recognizes three different types of paradigmatic patterning within the organization of compound objects. The hypothesis is put forward here that a word-formation paradigm is to be understood here as a network of lexico-constructions (words) held together by semantic, morphotactic and pattern relations. Each of these types of relations constitutes different paradigms. The different word-formation paradigms are based on different organizing principles: a) meaning-based paradigms (where conceptual/ontological categories underlie the projection of the paradigm's members on the basis of frame projections), b) analogy-based paradigms (where an exemplar is used as a model for pattern imitation), and c) form-based paradigms (where series of co-derivatives establish a formal pattern with at least one identical constituent).

These ideas help Bagasheva provide unified classification of compounds based on a single parameter: the exclusive operation of metonymy as a formal cognitive operation in the configuring of the meaning of the compound or the combination of this operation with further

content cognitive operations (lexical metonymy and conceptual metaphor). This is operationalized through the parameterized understanding of headedness and the adoption of semantic endo-/exocentricity as a sufficient classificatory criterion. Bagasheva showcases that such an approach fits better with the users' point of view and avoids the epistemological commitments of language analysts to a particular school or paradigm of linguistic theorizing and analysis. Bagasheva's argumentation coheres with the understanding that "the linguistic system is a multidimensional dynamic contingency space populated by multidimensionally competing co-semiotic potentialities afforded by the interaction of speakers' usage activities and social and cognitive processes under the influence of a wide range of forces" (Schmid 2020: 348), where "the structure of the system is charted by four dimensions of dynamic collective regularities of behaviour and individual patterns of associations: meaning (symbolization), opposition (paradigmaticalization), linearity (syntagmaticalization), and linguistic, situational, and social context (contextualization)" (Schmid 2020: 347).

Within this context, Bagasheva analyzes reduplicatives, subordinative, modifying nominal compounds and phrasal compounds in Bulgarian. She traces the origin story of subordinative, modifying nominal compounds and phrasal compounds and promotes the hypothesis that both types originate via constructionalization from initial matter borrowing that through vertical growth develop into pattern borrowing. The phrasal type is claimed to be dependent on the subordinative, modifying NN type, both in temporal and in causal terms.

Bagasheva systemically applies contrastive analysis to word formation phenomena in English and Bulgarian, upholding a dissociationist approach to process and product to compounding and compounds, which lead to interesting and revealing results.

Applying the apparatus of cognitive linguistics allows Bagasheva to analyze formulaic expressions in English and Bulgarian that are based on two primary schemas in human cognitive unconscious: the body schema and the primary action(s) schema (which is a projection of the affordances of the constituents of the first schema). The analysis reveals that the cultural conceptualizations underlying the linguistic behaviors of English and Bulgarian speakers conceive of communication differently and probably this is tied up with other established cultural practices and differences thereof. The analysis also reveals the centrality of the *hand* as organ of reasoning.

Bagasheva contributes to the discourses of linguistics by systemically promoting since 2004 the genuineness of compound verbs in English and by analyzing this phenomenon from various angles, including its correlation with the reflection of the ergative-absolutive cryptotype and ensuing Whorfian effects.